

[Statsministeren.]

vikling, som end ikke det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal kender det allermindste til; hvad skulde vi andre dødelige dog stille op, naar det ærede Medlem intet kender dertil.

Med Hensyn til samtlige foreliggende Underændringsforslag maa jeg derfor tilraade Forkastelse; de er praktisk uanvendelige, og de savner det, der er det vigtigste, naar man vil give Penge ud: at man har Pengene. Jeg kan tilføje, at der er det ejendommelige, at et af de Ændringsforslag, der er stillet som Underændringsforslag i Folketinget, foreligger som Lovforslag i Lands-tinget, og et andet af Forslagene er Led i den store Socialreform, som er til Behandling i Folketinget. Saa besynderlige Forslag kan man dog ikke tage saa alvorligt, som Situationen egentlig indbyder til.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal spaaede en voldsom Harme i Befolkningen imod dette Forlig. Ja, jeg tænker nu, at det er med dette som med den økonomiske Tilstand om et halvt Aar, at det ærede Medlem ikke ved noget som helst derom. Jeg ved derimod det sikre, at der er kommet talrige, i Hundredvis af Henvendelser fra Gaardmænd og Husmænd om dog endelig at træffe de Hjælpeforanstaltninger, der er nødvendige, om at gennemføre de Forslag, Regeringen har fremsat, og om hvilke man positivt ved, at de vil bringe saa og saa mange Kroners Midler til Lindring af den Nødstilstand, som i en Række Hjem er til Stede. Jeg gaar derfor ud fra, at de, der faar disse omstridte 30 Mill. Kr., vil neppe blive særlig harmfulde, i hvert Fald ikke saa længe der er noget tilbage af Millionerne. Og Arbejderbefolkningen vil ogsaa tage Forliget med Sindsro, al den Stund der ogsaa bydes dem en Haandsrækning i en alvorlig Situation.

Og ligesom denne Bemærkning af det ærede Medlem sikkert var mindre vel overvejet, saaledes var ogsaa en anden Bemærkning lidt ejendommelig. Det ærede Medlem erklærede, at en saadan Politik, som dette Forlig er Udtryk for, en saadan Understøttelsespolitik, er det, der har ødelagt Verden. Aa, tror det ærede Medlem ikke, at der er et Par andre smaa Ting, der har virket med ind? Skulde det være undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed, at vi for ikke saa længe siden havde fire Aars Krig i Europa, og at ogsaa Amerika deltog deri, at der blev væltet Kæmpeudgifter, kæmpemæssige Byrder udover Befolkningerne, at Krigserstatninger og Flytninger af Værdier blev Resultatet af denne Krig, at Krigen berøvede store eksporterende

Lande væsentlige Dele af deres gamle Markeder, og dette i Forening med andre Omdannelser, som har fundet Sted, gør naturligvis Verden helt anderledes og Vanskelighederne langt større, end før denne Ulykke indtraf. Jeg tror ikke, at det, som det ærede Medlem sagde, er en saadan Understøttelsespolitik, der har ødelagt Verden. Amerikanerne har som bekendt ikke haft megen Understøttelsespolitik, og dog kan Amerika jo i Øjeblikket opvise den største Arbejdsløshed, den største Elendighed i mange Henseender. Jeg tror, det ærede Medlem har tænkt for lidt over denne Bemærkning, inden han fremsatte den.

De Vanskeligheder, der har optaarnet sig for det danske Samfund, kan jo utvivlsomt lettes ved Forslag af den Art, som nu foreligger, og som glædeligvis har samlet et Flertal. Vi, der erkender Trangen, har selvfølgelig søgt Udveje for at komme til en Løsning. Venstre paastaar ogsaa at have erkendt Trangen, men modsætter sig nu den Løsning, som er mulig. Ja, saa faar Venstre staa udenfor, som der er sagt, og Venstre faar se at komme over den Forbavelse, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal talte om. Kendsgerningerne i denne Sag vil jo tale ganske uden Hensyn til Forbavelse og Vrede.

Partiet Venstre er under det nuværende Førerskab kommet til højre for Højre, og i Dag angriber det i Vrede en Ordning, som mange Tusinde Mennesker med Spænding venter virkeliggjort. I Dag angriber Venstre i Vrede et Lovforslag, hvis Gennemførelse vil bringe Tusinder af Landmænd over den Krise, hvori de befinder sig, en Ordning, der vil hindre, at de mest tyngede drives fra deres Hjem. Venstres Ordfører angriber i Dag en Ordning, der giver kriseramte Arbejdere en Haandsrækning, som kan befri dem fra Vandringen til Fattigvæsenet, som kan hindre Sammenbrud ogsaa af nogle Tusinder Arbejderhjem. Alle disse Hjælpeforanstaltninger angribes, fordi Midlerne tages fra de største Formueejere, fra Automobilejere, fra Folk med gode Indtægter og fra det til Militærvæsenet ansatte Budget. Det er en betegnende Stilling for Christen Bergs og Hørups gamle Parti. Jeg tænker, at denne Kendsgerning vil fremkalde mere Forbavelse og mere Harme end det Forlig, som snart vil være vedtaget, og som bringer Lettelse i Tusinder af danske Hjem.

Harmen over dette Forlig er lidet begrundet og vil ikke række langt ud i Folket. Nej, der staar en helt anden Række Forlig i Erindringen hos Befolkningen, Forlig af en